

De laatste 1,7 kilometer

Op 1 februari 2024 eindigde zijn reis op de Galderseweg, slechts een paar kilometer van zijn geboorteplaats. Hij stierf zoals hij de laatste jaren leefde: op de vlucht, verward, maar eindelijk vrij van de slangen en de monitors van het ziekenhuis.

Ik was niet bij zijn afscheid. Ik kreeg geen kaart. De informatie kwam via WhatsApp-berichtjes van de vrouw met wie hij vreemdging: Isabel, en korte woorden van zijn moeder. Maar een officieel afscheid is niet nodig om te weten wie hij was.

Mijn belofte

Lucas, ik schrijf dit voor jou. Ik schrijf over de Lucas van 1982, de jongen uit Breda, de man die mijn *soulbrother* was. Ik laat de groengele beelden van de nachtmerries los en vervang ze door het beeld van de man die voor mij zorgde toen ik niets had.

Jij hebt de strijd verloren, maar door mijn herstel en door dit boek leeft de mooiste versie van jou voort.

Rust zacht, Lucas. De haven is eindelijk stil.

HOOFDSTUK 1

Mijn telefoon trilde. Een kort, mechanisch geluid dat in schrill contrast stond met de verwoesting die het teweegbracht.

Het was februari 2024 en ik zat zelf in het oog van de storm. De rust waar ik zo hard voor had gewerkt, was tijdelijk bezweken. De ellende had me weer in zijn greep en de wereld was grijs. Maar toen het bericht van Isabel op het scherm verscheen, viel alles weg. Lucas was dood.

Ik was verbijsterd en boos, maar diep vanbinnen voelde ik ook iets waar ik me bijna voor schaamde: opluchting. Het was een loodzware last die van mijn schouders viel. Nooit meer de telefoon opnemen met de angst voor zijn stem. Nooit meer op eierschalen lopen voor de boze Lucas. De man die me ooit redde, was al lang weg, en de man die was overgebleven, kon me nu geen pijn meer doen.

Dat Isabel uitgerekend degene was die me dit moest vertellen, voelde als een trap na. Het was bizar en kwetsend dat de vrouw die tussen ons in stond, nu de boodschapper van het einde was. Ik vroeg me af wat al mijn jaren van zorg, angst en onvoorwaardelijke trouw aan Lucas waard waren geweest voor zijn familie. Waarom bleef het bij hen stil? Waarom kon niemand van hen de moeite nemen om mij, zijn *'soulsister'*, op de hoogte te stellen?

Vooraf de stilte van Erik sneed diep. Hij was degene die wist hoe groot mijn angst was; hij kende de nachten dat ik wakker lag van de gedachte aan dit exacte scenario. En toch liet hij de taak aan haar.

Ik blijf achter met honderd vragen. Hoe is hij gevonden? Wat waren zijn laatste woorden? Ik wil het weten, maar ik zwijg. Ik wil de familie niet nog meer belasten; zij dragen hun eigen kruis

en hebben het al zwaar genoeg. Dus zoek ik de antwoorden in de stilte van mijn eigen herinnering, terwijl ik als Esmee probeer op te krabbelen uit de as van de man die Lucas was en de vrouw die ik bijna was geworden.

Een jaar lang was ik een vreemde voor mezelf, verdronken in de schaduw van de liefde die Lucas en ik ooit deelden. Het brak me af, stukje bij beetje, maar ik kon hem nog niet loslaten. In die donkere dagen zocht ik de laatste verbinding die ik nog met hem had; het was de enige manier om hem niet helemaal kwijt te raken.

Mijn dagen waren een mijnenveld van emoties: van blinde woede en verstikkende angst naar een peilloos verdriet en onbegrip. De vraag blijft maar door mijn hoofd spoken: was dit een bewuste vlucht? Was hij het leven dat hij leed; alleen, zwervend op de straat, zo zat dat hij zelf de uitgang zocht? Lang heb ik gedacht dat het een bewuste suïcidepoging was.

Ik voelde me diep in de steek gelaten. Niet alleen liet hij me achter met de loodzware schulden die we samen hadden aangericht, maar hij ontnam me ook de kans op een laatste confrontatie. Ik kan hem nooit meer ter verantwoording roepen. Ik kan hem nooit meer uitschelden of hem toeschreeuwen dat ik hem haat voor wat hij me heeft aangedaan. En tegelijkertijd is dat het wrange: ik kan ook nooit meer uithuilen in die sterke, gespierde armen die me ooit beschermden. De plek waar ik kon wegduiken voor de wereld bestaat niet meer. Hij liet me achter in een doolhof van gemengde gevoelens, en er gaat geen dag voorbij dat hij niet in mijn gedachten is.

In de eenzame strijd om het verlies van Lucas te verwerken, voel ik me vaak onbegrepen. Vandaag is het twee jaar geleden, en de wereld om me heen lijkt te vinden dat de tijd zijn werk in-